



Toespraak door mevr. Maya Roos, persmoment van 26 februari 2013

**Kunstwerk Aalst station site:
„Portrait by Speed Disk: About Louis Paul Boon“ by Maya Roos 2009/2013**

Geachte Christoph D’Haese,
geachte Ann Van der Steen,
geachte vertegenwoordigers van de NMBS-Holding en van De Lijn,
beste Christian Kieckens,

Dankzij het feit dat ik laureate was in deze wedstrijd voor kunstinterventies in de stationsomgeving heb ik niet alleen uw stad leren kennen, maar ook de schrijver Louis Paul Boon, van wie ik nog nooit had gehoord. Vorig jaar is zijn honderdste verjaardag gevierd, en zestig jaar geleden, in 1953, werd zijn roman ‘De Kapellekensbaan’ gepubliceerd. ‘De Kapellekensbaan’ is een fascinerend boek, door het intensieve taalgebruik, door de eigenzinnige opbouw (met de drie verhalen die parallel verlopen), maar vooral door de kleurrijke woordkeuze. Boon werkt met kleuren als een schilder. U weet natuurlijk dat Boon oorspronkelijk schilder wilde worden, hij heeft ook een tijdje aan de Academie in Aalst gestudeerd. Overal in zijn roman vinden we de commentaren en de overpeinzingen van de schilderes Tippetotjes, en die vormen het eerste raakvlak met mijn eigen werk. De hoofdrol in ‘De Kapellekensbaan’ wordt gespeeld door de tomeloze en driftige Ondine. De titel van de zesde episode van het eerste hoofdstuk ‘Lente te Ter-Muren’ is: ‘DE KLEINE ONDINE TUSSEN IJZER EN GLAS’

De titel was mijn inspiratiebron voor dit werk ‚Portret in Speed Disk: Over Louis Paul Boon’ en tegelijkertijd het tweede raakvlak. In de episode ‘Hamlet de 2de’ gebruikt Boon lijnen om de opbouw van zijn roman te beschrijven, en dat is het derde raakvlak. U kent het woord ‘fragmentatie’ ongetwijfeld uit de computerwereld. Ik gebruik op één van mijn computers het programma ‘Speed Disk’ van Dr. Norton. Speed Disk toont de fragmentatie van harde schijven met gekleurde lijnen. In het ideale geval is een harde schijf volledig gedefragmenteerd, dan bestaat het beeld uit monochrome vakjes.

De fragmentatie van een harde schijf ontstaat in de loop der tijd door het gebruik van de computer. Ieder beeld van Speed Disk is uniek, omdat het een karakteristiek beeld weergeeft van de gebruiker en van diens werk. De computer heeft ook alle informatie die ik over Louis Paul Boon heb gevonden met koude en algoritmische precisie geregistreerd en gerangschikt. In mijn werk heb ik onder andere deze lijnen die door de fragmentatie zijn ontstaan opnieuw gerangschikt, daarbij afgaand op esthetische en emotionele criteria. Dit leidt tot een beeld, een portret dat tegelijkertijd virtueel en realistisch is, een toenadering tot Louis Paul Boon. Achter de gekleurde lijnen vinden we nu Louis Paul Boon terug, zijn oeuvre, stukken uit zijn collectie van erotische foto’s van mooie vrouwen, foto’s van Aalst, die zijn ontstaan tijdens een wandeling door de stad, maar ook schetsen en de resultaten van mijn naspeuringen. De kleuren van de lijnen stemmen overeen met de volgende begrippen: blauw = het bureaublad, bruin = de lettertypes, grijs = de prullenbak, wit = de leegte (plaats om te denken). De kleur oranje is gereserveerd voor de categorie ‘overige’, en is een rangeerstation voor gegevens waaraan wordt gewerkt.





De gekleurde lijnen hebben een zekere tractie – ‘speed’ – en zijn bedoeld om de Aalstenaars en hun gasten te begeleiden aan het begin van hun reis, ze zijn de zwerige opmaat voor de nieuwe werkdag. Misschien zou Ondine vandaag niet meer zo vurig wensen om Aalst te verlaten wanneer ze had kunnen meemaken dat deze stad zo'n hoge vlucht zou nemen. Dat zien we ook in dit nieuwe station: een poort naar de wereld, waar afscheid en aankomst, verleden en toekomst, elkaar voortdurend de hand geven: spoorlijnen en levenslijnen.

Ik dank Christoph D'Haese, ik dank de stad Aalst, ik dank de vertegenwoordigers van De Lijn en van de NMBS-Holding, ik dank Michael Mayer van de firma Mayer'sche Hofkunstanstalt München en zijn medewerkers voor hun inzet, en ik dank met name Christian Kieckens, die altijd voor mij heeft klaargestaan.

Maya Roos

